

ПЕТРО ПОЛТАВА

**ХТО ТАКІ БАНДЕРІВЦІ
ТА ЗА ЩО ВОНИ БОРЮТЬСЯ**

Воля народам і людині!
За Українську Самостійну Соборну Державу!
За вільні національні держави поневолених народів!
Поневолені народи ССРСР, єднайтеся у боротьбі
проти большевицьких гнобителів та експлуататорів!

ХТО ТАКІ
БАНДЕРІВЦІ
ТА ЗАЩО ВОНІ
БОРЮТЬСЯ

Другові Тривічанські:
С. Бандери —
— Політський-Політський
автор

СТЕПАН БАНДЕРА
ПРОВІДИК ОУН

БОЛЬШЕВИЦЬКІ ГНОБИТЕЛІ БОЯТЬСЯ, ЩОБ НАРОДНІ МАСИ ССРС ЗНАЛИ ПРАВДУ ПРО БАНДЕРІВЦІВ

На всій Україні, а, можливо, і в усьому Советському Союзі немає, мабуть, ні однієї такої людини, яка нічого не чула б сьогодні про ту визвольну протибольшевицьку боротьбу, що її ось уже впродовж шести*) років, головню в західньо-українських областях, веде український народ. На всій Україні, а, можливо, і в усьому Советському Союзі сьогодні немає, мабуть, ні однієї такої людини, яка нічого не чула б про **бандерівців**. Героїчної боротьби мільйонів не вдалося сховати перед народними масами Советського Союзу навіть большевицьким гнобителям. Вістки про цю боротьбу різними шляхами облетіли всі величезні советські простори, і сьогодні знають про неї вже майже всі советські люди.

Та хоч сьогодні про нас, бандерівців, про нашу протибольшевицьку визвольну боротьбу вже майже чули всі советські люди, то, проте, вони не завжди знають про нас **правду**. Багато дехто із советських людей, віруючи большевицькій пропаганді, думає, що ми, бандерівці, — справді „українсько-німецькі націоналісти” тобто гітлерівські, чи, як останню брешуть большевики, англо-американські агенти, що ми справді — „куркулі” чи „буржуї”, що ми справді — „бандити”, і тільки тому сидимо в лісі й перебуваємо в підпіллі, що „боїмося народного правосуддя”

Усе це, що говорить про нас большевицька пропаганда, — найбезсоромніша, цинічно-підла брехня. Большевицькі вороги народу поширюють цю брехню про нас з метою закрити перед народними масами Советського Союзу справжній **національно-і соціально-визвольний характер нашого руху**. Вони бояться іменно, щоб народні маси Советського Союзу, пізнавши справжні цілі нашої боротьби, її прогресивний, народньо-визвольний характер, не заразилися революційними, бандерівськими ідеями і самі не стали за прикладом українського народу на шлях визвольної протибольшевицької боротьби. Большевицькі імперіялісти

*) Після героїської смерти сл. п. ген. Тараса Чупринки дня 5. березня 1950 р. Головнокомандувачем УПА став полк. Василь Коваль. — (Примітка редакції передруку).

розуміють, що це означало б кінець їхнього панування над народами Советського Союзу, їхню загибель. Щоб не допустити до цього, щоб могли і далі безкарно гнобити й експлуатувати десятки народів Советського Союзу, сотні мільйонів працюючих, большевицькі бандити, з одного боку, докладають усіх зусиль, щоб фізично знищити всіх учасників нашого визвольного-революційного руху, знищити нашу підпільну революційну організацію, і, з другого боку, не зупиняються ні перед найогиднішим навіть наклепом, перед ніякою брехнею, щоб тільки наш революційний рух в очах народних мас Советського Союзу заплямувати, знеславити, ідейно скомпрометувати і таким чином зробити його неприйнятним для народів і працюючих мас Советського Союзу.

Та це на довшу мету большевицьким мрякобісам ніяк не вдасться. Так, як не вдалося їм закрити перед народами Советського Союзу **самого факту** нашої протибольшевицької боротьби, хоч як вони до цього змагали й змагають, так не вдасться їм на довгий час закрити перед советськими людьми й **правди про справжній характер нашого руху**. Яких би заходів большевики не вживали, то правда про нас, бандерівців, правда про визвольну боротьбу українського народу завжди собі промостить шлях до советських народних мас. „Брехнею далеко не заїдеш” — каже українська народна приповідка.

Сказати советським людям коротко правду про нас, бандерівців, про нас визвольного-революційний рух — саме завдання цієї брошури.

БАНДЕРІВЦІ — ПОСЛІДОВНІ БОРЦІ ЗА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Бандерівці — це, в останній час, загально вживана, популярна назва всіх учасників повстанської і підпільної визвольної боротьби, що її в період гітлерівської окупації підняв український народ проти німців і, що її від 1944 року він продовжує вести проти большевицьких загарбників. Ця назва утворилася від прізвища славного сина українського народу, довгочасного революційного борця за волю і державну незалежність України, керівника революційної Організації Українських Націоналістів (ОУН) — Степана Бандери.

Організація Українських Націоналістів, керована Степаном Бандерою, є на українському ґрунті єдиним послідовним реалізатором ідеї, революційної, безкомпромісової боротьби українського народу проти всіх окупантів за його національну волю і незалежність. ОУН завжди вела найрадикальнішу протиокупант-

ську боротьбу в період до 1939 року. Єдині ми, бандерівці, організувати активну революційну боротьбу проти большевицьких загарбників у 1939-41 рр. В місяці червні 1941 року, після відступу з частини України большевицької армії, ОУН керована С. Бандерою створила Уряд і проголосила незалежність Української Держави (30 червня 1941 р.). Коли ж німці зайняли вороже становище до цього Акту, коли вони заарештували керівника ОУН С. Бандеру. Уряд на чолі із прем'єр-міністром Я. Стецьком та багатьох інших керівних українських революціонерів, — ОУН керована С. Бандерою, зразу ж повела проти гітлерівців активну спочатку підпільну, а від осені 1942 р. — повстанську боротьбу. Від 1944 року, тобто від чергової окупації всіх українських земель московсько-большевицькими імперіялістами, ОУН, керована С. Бандерою, є на українських землях єдиною організованою самостійницькою політичною силою. Єдина вона у важких умовах большевицької окупації залишилася з народом на полі бою і, йдучи в авангарді визвольної боротьби проти большевицьких загарбників, ось уже впродовж шести років віддано служить справі визволення України з-під панування окупантів. У завзятій боротьбі ОУН, керована С. Бандерою, ось уже впродовж шести років не тільки витримує скажені атаки ворога, але й на багатьох ділянках нашого революційного фронту розгортає успішний наступ.

Ідейно-політичне обличчя бандерівців — єдине. Зате за своєю організаційно-партійною приналежністю бандерівці — це або а) члени ОУН, керованої С. Бандерою, або б) безпартійні українські патріоти, які борються за волю і державну незалежність України як в Українській Повстанчій Армії (УПА), так і в революційному підпіллі. УПА виникла в 1942 році в порядку розгортання українським народом масової всенародньої боротьби проти гітлерівських окупантів. ОУН, керована С. Бандерою, була ініціатором, першим організатором і керівником УПА. УПАрмією від початку її утворення і до сьогодні командує один із найвизначніших українських революціонерів, довгорічний підпільний борець за волю українського народу — генерал Тарас Чупринка. *)

Найвище керівництво всією визвольно-революційною боротьбою українського народу здійснює Українська Головна Визвольна Рада (УГВР) — революційний Парламент і Уряд українського народу на час його визвольної боротьби. УГВР утворилася в м. липні 1944 року в умовах протигітлерівської боротьби УПА. Вона складається з представників різних українських самостійницьких

*) Брошура вийшла на Україні з початком 1950 р. Шостий рік боротьби рахується з 1944 р., року, нового приходу большевиків на Україну. (Примітка ред. передруку).

партій і середовищ з усіх українських земель. УГВРаді підпорядковується УПА, все українське революційне підпілля, в її склад входить ОУН, керована С. Бандерою, її підтримує увесь український народ, який веде активну протибольшевицьку боротьбу.

ЧОМУ МИ, БАНДЕРІВЦІ, НАЗИВАЄМО СЕБЕ НАЦІОНАЛІСТАМИ?

Ми, бандерівці, називаємо себе націоналістами тому, що центральне місце в нашій ідеології займає вчення про націю. Згідно з цим вченням ми, націоналісти, в протилежність марксистам і більшовикам, вважаємо іменню, що: а) народ, нація є найвищий і найміцніший тип людської спільноти — вищий і міцніший, ніж суспільна кляса; б) в міжнародному розрізі суб'єктом історії є народи, нації, а не суспільні кляси; в) народи, нації не є явище історично перехідне, властиве тільки епосі капіталізму, але явище, властиве всім суспільно-економічним формаціям; в період капіталізму внаслідок величезного розвитку цивілізаційних і культурних умов життя, нації як людські спільноти тільки незвичайно зміцніли; г) найкращі умови для всебічного розвитку народу забезпечує тільки національна держава; д) найкращою міжнародною системою, яка однаково відповідає інтересам окремих народів як і інтересам міжнародного співробітництва та встановленню справжньої дружби між народами, є система вільних національних держав усіх народів світу; е) передумовою покращання долі працюючих кляс поневоленого народу є національно-політичне визволення усього народу; є) в протилежність українським більшовикам, які своїм найвищим наказом мають волю своїх кремлівських господарів, ми, українські націоналісти, за наш найвищий наказ маємо добро і щастя українського народу. Найвищим найважливішим завданням українського народу в теперішній момент ми вважаємо боротьбу проти московсько-більшовицьких окупантів та їх українських агентів — українських большевиків за національне і соціальне визволення українського народу, за побудову української, справді незалежної, національної держави.

УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ НЕ Є ШОВІНІСТИ, НІ ІМПЕРІАЛІСТИ

Ми, українські націоналісти, не є шовіністи. Борючись за незалежну українську державу, ми боремося тільки за здійснення українським народом тих прав, якими вже давно користується величезна більшість народів світу, і які (права) вже давно визнано природними правами кожного народу. До речі, наша боротьба є законною боротьбою навіть з точки зору большевицьких законів: конституція СРСР забезпечує за кожним народом право на вільний вихід із складу СРСР. До всіх народів світу ми плекаємо щирі симпатії. З усіма народами світу, в тому числі і з російським народом, який побудує свою національну державу на своїх етнографічних землях, ми хочемо жити в дружбі і співпраці. Ми не боремося проти сусідніх нам народів в цілому, а тільки проти тих імперіалістичних сил, які нас поневолюють. Підкреслюємо ще раз: усі народи, в тому числі російський та польський народи, ми цінімо, шануємо та прагнемо до дійсної дружби і співпраці з ними. Ми ненавидимо і боремося тільки проти тих імперіалістичних сил, які нас поневолюють або хочуть поневолити.

Ми, українські націоналісти, не є також імперіалісти. Незалежну українську державу ми хочемо будувати тільки на етнографічних землях, тобто на землях, на яких у більшості живе український народ. Ми не зазіхаємо ні на шматок чужої території. Ми є проти всякого імперіалізму — проти поневолення у будьякій формі одного народу другим, проти імперіалістичних воєн і загарбань, проти багатонаціональних імперій. Ми є за якнайповніше здійснення ідеї вільних національних держав усіх народів світу.

МИ, БАНДЕРІВЦІ, НЕ БУЛИ, НЕ Є І НЕ БУДЕМО НІЧІЄЮ АГЕНТУРОЮ

Ми, бандерівці, ніколи не були, не є і не будемо нічиєю агентурою. В нашій боротьбі за національну і державну незалежність України ми орієнтуємося тільки на власні сили українського народу.

Зокрема ми, бандерівці, ніколи не співпрацювали з німцями, як це про нас брешуть большевицькі вороги народу. У нашій підпільній літературі ми вже не раз відповідали на цей підлий наклеп. З перших днів окупації України гітлерівцями, ОУН керувана С. Бандерою, перевела проти них активну підпільну бороть-

бу. З кінцем 1942 р. для боротьби з гітлерівцями ОУН почала творити збройні групи. Ці збройні групи дали початок УПАрмії. Впродовж 1942-44 рр. багатотисячна УПА, революційне підпілля ОУН своєю збройною боротьбою завдали німцям значних втрат у людях, майні, транспорті. В 1943-44 рр. під виключною контролею УПА перебували цілі райони Полісся, Волині, Карпат, окремі лісові масиви Галичини. Ця боротьба проходила на очах і з участю всього українського народу. Про цю боротьбу може кожному, зацікавленому в тому, розповісти кожна дитина в західних областях, кожна українська селянка. Про цю боротьбу свідчать сьогодні ще не розкопані більшовиками, численні могили революціонерів і повстанців, що впали в боротьбі з гітлерівцями. Про цю боротьбу свідчить той факт, що в гітлерівських тюрмах і концтаборах опинилися тисячі українських революціонерів на чолі із С. Бандерою, Я. Стецьком та багатьма іншими керівними членами нашого руху. В німецьких тюрмах, від гестапівських куль, на всіх широчезних просторах України загинули такі керівні бандерівці, як Іван Климів-Легенда (Львів), Дмитро Мирон-Орлик (Київ), Микола Лемик (Харківщина), Пантелеймон Сак-Могила (Київ, родом із східних областей), Сергій Шерстюк (Кривий Ріг, родом із східних областей), та сотні інших. За кого ж має совєтських людей запроданець Мануїльський, який відважується говорити, що Бандеру німці замкнули до тюрми „на його власне бажання”. Хто ж інший, крім більшовицьких гнобителів, мав би відвагу так цинічно глумитися над народом — над тим народом, який бачив протигітлерівську боротьбу бандерівців на власні очі і сам приймав у цій боротьбі якнайактивнішу масову участь.

За нами, бандерівцями, три роки підпільної і повстанчої боротьби проти гітлерівських окупантів. У гітлерівців як в окупантів України і ворогів усіх волелюбних народів ми стріляли, а не з ними співпрацювали. Про це знає не тільки весь український народ, але і весь світ.

МИ, БАНДЕРІВЦІ, — БОРЦІ ЗА ІНТЕРЕСИ ПРАЦЮЮЧИХ МАС, А НЕ ОБОРОНЦІ ЕКСПЛУАТАТОРСЬКИХ КЛАС

Більшевицькі брехуни намагаються представити нас перед совєтськими масами як оборонців інтересів „куркулів” чи „буржуїв”. Це також підла брехня. Ми не масмо нічого спільного з цими класами ні з погляду цілей нашої боротьби, ні з погляду соціального походження і класової приналежності учасників нашого руху. Коли йдеться про соціальні цілі нашої боротьби, то

ми, бандерівці, боремося за побудову безкласового суспільства. Ми є проти повороту в Україну, як поміщиків так і капіталістів. Ми є за знищення в Україні нової експлуаторської паразитарної класи — класи большевицьких вельмож, складеної з верховодів партії, МВД і МГБ, адміністрації, армії. Ми є за суспільну власність на знаряддя і засоби виробництва. Проти колгоспів ми виступаємо тому, що вони з'являються знаряддям нещадної експлуатації селянства большевицькою правлячою клікою. Тому, що вони є основною причиною нужди і смерті українського села. Ми хочемо, щоб в незалежній українській державі про форму землекористування вільно вирішило саме українське селянство*). Які ж, отже, маючи на увазі саме такі соціальні цілі нашої боротьби, з нас можуть бути оборонці „куркульства” чи „буржуазії”?

Так само обстоїть справа, коли йдеться про соціальне походження учасників нашого руху. „Буржуя” серед нас ніхто не знайде, хоч би шукав його із свічкою у руках. Загал західно-українського селянства — це, в основному, малоземельне, або, що найвище, середняцьке селянство. Малоземельні і безземельні селяни, наймити, середняки, робітники, студенти, учні середніх шкіл, інженери, лікарі, юристи, учителі, — ось хто такі учасники нашого руху за своїм соціальним походженням. Хіба ж ми, сини працюючого і експлуатованого народу, сини селян, робітників, інтелігентів, можемо боротися за інтереси експлуаторських клас? Хіба ж ми можемо боротися проти своїх батьків? Хіба ж підтримували б нас так широко українські працюючі маси, коли б ми боролися за ворожі їм цілі? Для кожної думаючої людини повинно бути ясным, що ні.

*Конференція ОУН на Українських Землях 1950 р. сформулювала програмові постанови про земельне питання в такій формі: „ОУН бореться за повне знищення колгоспного кріпацтва в Україні, проти повороту до поміщицько-капіталістичного ладу, за безплатну передачу землі селянам на власність на базі одноосібних трудових господарств”.

„Рівночасно ОУН признає право на громадсько-кооперативні і різні спілкові форми господарювання землею, якщо вони побудовані на добровільній згоді селян і на їх власній праці”.

КІЛЬКА СЛІВ ПРО НАШЕ МИНУЛЕ

Як теперішнє, так і минуле бандерівців — славне, героїчне. Багато з нас, головню з-поміж старших віком революціонерів, — це довгочісні політв'язні колишніх польських, румунських, гітлерівських, большевицьких тюрем і концтаборів, не рідко засуджені до досмертного ув'язнення. У не одного з них ще досьгодні видніють близни від тюремних кайданів. Не одному з них поломили ребра, повибивали зуби польська поліція, румунська сігуранца, німецьке гестапо, большевицьке МВД. Багато з нас стало на шлях революційної, підпільної боротьби проти окупантів, маючи всього 14-16 років від уродження. У підпільних гуртках, на підпільній, революційній роботі, протікали наші найкращі юні роки. З підпіллям, з революційною боротьбою розв'язані наші найпалкіші юнацькі мрії, найшляхетніші юнацькі поривання. Переслідуваний поліцією, завжди загрожений тюрмою, концтабором, поліційною кулею, часто не забезпечений матеріально український революціонер завжди мужньо, з посвятою і найвищою відданістю справі героїчно виконував свої революційні обов'язки: обов'язки передового бійця революції, організатора і керівника народу в його боротьбі проти окупантів. Не зважаючи на ніякі труднощі, ні перешкоди, ми, бандерівці, завжди були серед народу, серед народних мас, несли їм революційне слово правди, нашою сміливою, революційною дією підтримувати на дусі, обороняли перед терором окупантів. Для українських народних мас український революціонер завжди був зразком найвищого патріотизму, мужности, витривалости, героїзму, найвищих громадських і революційних чеснот. Саме тому сьогодні народ так любить і всіляко підтримує нас.

ЧИ МИ, УКРАЇНСЬКІ РЕВОЛЮЦІОНЕРИ І ПОВСТАНЦІ, БОРЕМОСЯ ПРОТИ БОЛЬШЕВИЦЬКИХ ГНОБИТЕЛІВ І ЕКСПЛУАТАТОРІВ?

Для декого із советських людей, може бути незрозумілим, саме чому ми, бандерівці, боремося проти большевиків, проти советської влади? Адже ж так може думати дехто із обдурених большевицькою пропагандою советських людей — большевики „найкраще в світі розв'язали національне питання“, „побудували соціалізм“, „щиронародну демократію“.

Усе те, що говорить большевицька пропаганда, про політику большевицької партії і здобутки советської влади, також підступна і безлична брехня. Правда про Советський Союз цілком

протилежна до того, що говорить про нього большевицька пропаганда.

Ми, бандерівці, боремося проти большевиків тому, що вони як щодо України, так і щодо всіх інших неросійських народів ССРСР провадять політику жорстокого національного гноблення й економічної експлуатації.

Український народ, як і кожний інший советський неросійський народ, не має в ССРСР ніяких національно-політичних прав, і перебуває у стані повного політичного поневолення. Т. зв. Українська ССР, як і кожна інша т. зв. союзна республіка, являється по суті не „незалежною державою українського народу“, як про це брешуть большевики, а звичайною адміністративною одиницею, звичайною безправною губернією большевицької імперії. Ні „верховна рада“ УССР, ні її „уряд“ не мають ні тіні тих прав, що ними звичайно користуються ці інституції у справді незалежних державах. Т. зв. суверенність союзних республік — це тільки фікція, пуста фраза, призначена большевиками для обдурювання працюючих мас Советського Союзу і всього світу, фраза, що не має найменшого практичного значення. Ні „верховна рада“ УССР, ні її „уряд“ не можуть нічого зробити самостійно, без згоди на це московського центру. Український народ, як і кожний інший неросійський советський народ в системі большевицького ССРСР є фактично позбавлений будьяких можливостей свободного волевиявлення, незалежного керування своїми справами. Про все, згідно тільки з власними імперіалістичними інтересами, цілковито ігноруючи потреби окремих народів, всупереч їхнім найжиттєвішим інтересам, вирішує большевицький імперіальний центр — большевицька Москва.

Большевики жажливо експлуатують Україну, як і кожную іншу т. зв. союзну республіку, в економічному відношенні. Кремлівські імперіалісти використовують Україну в першу чергу як сировинну базу для промисловості центральних районів Росії. До промислових районів Росії з України вивозять вугілля, чавун, сталь, хліб, м'ясо, овочі, а завозять звідтам сюди складні машини, складне фабричне і заводське устаткування, текстильні вироби. В Україні взагалі не розбудовується складного машинобудування, модерної хемічної промисловості, текстильних фабрик. В Україні, нпр., яка являється найбільш розвинутим вугільним і металургічним районом ССРСР, перший автобудівельний завод большевики запланували побудувати щойно в четвертій п'ятирічці. Чи ж це не говорить про те, що Україна в системі большевицького ССРСР перебуває на становищі колонії!? Це брехня, що „за роки советської влади большевики розбудували в Україні високорозвинуту індустрію“. Большевицькі імперіалісти розбудували тільки ці галузі індустрії, які сприяють викачуванню з України промислової і сільськогосподарської сировини (нпр., видобувну промисловість, сільськогосподарське машинобудування,

заводи, що продукують устаткування для вугледобувної і залізничної промисловости, паровозобудування).

В Україні, як і в кожній іншій т. зв. союзній республіці, більшовики **проводять політику жорстокого культурного гноблення**. За роки більшовицької влади в Україні ЧК, ГПУ, НКВД, МВД, МГБ знищили сотні українських вчених — істориків, мовознавців, літературознавців, економістів, знищили сотні письменників, поетів, мистців. Дітям української культури забороняється творити в національному, патріотичному дусі. В цей спосіб цілковито загальмовано всякий розвиток української культури. Усе життя в Україні русифікується. У всіх адміністративних, культурних та економічних інституціях, у всіх університетах, інститутах фактично панує російська мова. Неподільно панує російська мова в армії. Її накладається українському народові методами посереднього тиску. Всюди насаджується російсько-шовіністичну, імперіалістичну ідеологію, переслідується кожна українську патріотичну думку, кожне патріотичне українське почуття. В російсько-шовіністичному, імперіалістичному дусі висвітлюється історія України, історія української культури, поборюється захоплення рідним минулим. Українська преса, радіо, театр, література, наука поставлені в Україні цілковито на службу русифікаторської політики більшовицьких поневолювачів. Уся культурна політика більшовицьких гнобителів в Україні має на меті повну культурну асиміляцію України з Росією, повну ліквідацію культурної окремішности українського народу.

Більшовики масово винищують український народ фізично. Три рази за час свого панування в Україні вони навмисне викликали голод. Жертвою цього навмисне викликаного голоду впало досьогодні в Україні близько вісім мільйонів українців. Сотні тисяч українських чоловіків і жінок вислано в Сибір, Середню Азію. Тут вони, будучи примушеними жити в найжахливіших умовах, масово вмирають. Сотні тисяч українських патріотів знищили більшовицькі гнобителі по тюрмах, на засланнях, у концтаборах, розстріляли, у безпосередній боротьбі. Тільки за останні роки в боротьбі проти нашого визвольного-революційного руху вони знищили кілька десятків тисяч українців.

Ось так на практиці виглядає „найкраще розв'язання” більшовиками „національного питання в СССР”. Чи ми, українські патріоти, можемо спокійно годитися з таким станом, чи ми, українські патріоти, можемо не боротися проти більшовицьких гнобителів, коли бачимо, що вони готують Україні повну загибелю,

Ми українські революціонери і повстанці, боремося проти більшовиків тому, що вони встановили в СССР режим нещадного соціального гноблення й економічної експлуатації працюючих мас. Не безкласове суспільство, не „комунізм” будують в СССР більшовики, а нову гнобительську й експлуататорську соціальну систему. Місце колишніх експлуататорів-поміщиків і капіталістів —

займають сьогодні нові суспільні паразити-верховоди большевицької партії, МВД і МГБ, адміністрації, армії. Ці верховоди вже виразно оформилися в нову експлуаторську класу — класу большевицьких вельмож. Основою формування цієї нової паразитарної, експлуаторської класи є її політичні привілеї: монополістичне становище большевицької партії, її необмежена влада, повна безконтрольність комуністів з боку народних мас. Маючи необмежені політичні права і будучи в результаті цього необмеженим господарем усіх багатств СССР, ця класа забезпечила за собою й виразні економічні переваги в советському суспільстві. Большевицьким вельможам ніколи нічого не бракує, вони мають просто розкішні умови життя. У цей час, коли мільйони працюючих живуть у крайній нужді, в голоді, большевицькі вельможі, встановивши для себе неймовірно високі платні, мають всього вдосталь: добре їдять, вишукано одягаються, гарно живуть, доскоху користають з усіх культурних розваг, забавляються. Це вигідне розкішне життя большевицькі вельможі забезпечили собі за рахунок експлуатації советських мас — за рахунок експлуатації советських робітників, колгоспників, працюючої інтелігенції. Слова Маркса про те, що „нагромадження багатств на одному полюсі завжди супроводиться нуждою на другому полюсі” вірні не тільки в застосуванні до капіталістичного суспільства, але й у такій же самій мірі в застосуванні до сьогодинішнього советського суспільства.

Ніде на світі працюючі не живуть у такій економічній нужді, як в СССР, в країні нібито „перемігшого соціалізму”. Ніде на світі не експлуатується так фізичні сили працюючих, як в СССР — в державі нібито „робітників і селян”. Ніде на світі працюючі не стиснуті стільки різними законами, „нормами”, „плянками”, „зобов'язаннями”, як в Советському Союзі. Реальна заробітна платня советських робітників і службовців незвичайно низька. Вона ніяк не вистачає навіть на наймізерніший прожиток. Стахановщина, соцзмагання висотують з робітників і колгоспників усі фізичні сили. Високими нормами поставок большевицькі вельможі ограблюють колгоспників з усіх продуктів їхньої праці. Високі податки, постійні і високі позики, „добровільні датки” витягають від працюючих останню копійку. Працюючи на війну, советська промисловість не випускає в потрібній кількості товарів ширвжитку. Не „радісне” і „заможне” життя дали большевики працюючим колишньої царської Росії, а нову каторгу, а нове поневолення, новий соціальний гніт і економічну експлуатацію. Большевицькі поневолювачі поставили працюючих Советського Союзу фактично на становище античних рабів.

Ми, українські повстанці і революціонери, — сини працюючого народу, не можемо не боротися проти такої політики большевицьких ворогів народу щодо працюючих мас, так само, як не могли не боротися проти гнету поміщиків і капіталістів передові

працюючі колишньої царської Росії. Боронити інтереси селян, робітників, працюючих інтелігентів, боротися за їхнє соціальне визволення — вважаємо своїм священним обов'язком.

Ми, бандерівці, боремося проти большевиків також тому, що вони побудували в СРСР режим кривавої диктатури компартії, режим варварського терору МВД і МГБ.

В СРСР не існує жодної демократії, не існують жодні громадянські ні людські права. Всевладним паном життя і смерті кожної людини в СРСР є большевицька охорона — МВД і МГБ. Вони шпигують за кожною советською людиною, намагаються цілковито контролювати все життя советських громадян, усі їхні думки, почування. Вони нещадно знищують кожну відважнішу думку. Вони криваво розправляються з усіма тими, хто в якийнебудь спосіб відважується протиставлятися большевицькому режимові. Большевицький лад є цілковитим перекресленням усякої свободи всякої демократії, всіх здобутків людства на шляху його прямування до волі, є прямим продовженням царського самодержавства.

Чи ми, українські революціонери, можемо безчинно пригледатися таким знущанням над людьми, Проти такого знущання над людьми ми, бандерівці, не можемо не боротися. Наші найвищі ідейні гасла — „Воля народам! Воля людині!”

Ми, українські революціонери і повстанці, боремося проти большевицьких гнобителів, врешті, тому, що вони переслідують нас за наш патріотизм, за нашу любов до України, за те, що вони палять українські хати, руйнують господарства, вивозять на Сибір український народ, мордують, спалюють живцем українських патріотів, відрізують жінкам груди, пробивають штиками дітей, розпинають на парканах, волочать по дорогах, прив'язавши колючим дротом коням до хвостів, наших впавших друзів-революціонерів, розривають їхні могили, викидають на смітники, придорожні рови їхні тіла, де їх розшарпують собаки; ми боремося проти большевиків тому, що вони друкують портрети Шевченка, Хмельницького, топчуть „Кобзаря”, „Історію України”. Усю Західню Україну большевицькі бандити перемінили в одну жакливу м'ясорубку. Немає тут сьогодні хати, де б ці душоуби когось не вбили, не заарештували, не вивезли на Сибір, немає ні лісу, ні гайку, де не виділи б розриті повстанські могили, немає села, де не було б спалених, зруйнованих господарств, немає родини, де мати не оплакувала б замордованого сина, дочка — замордованої матері, маленька дитина — вивезених на Сибір батьків. І за що це море горя, за що це море крові і сліз? За те тільки, що український народ любить Україну — свою Батьківщину, за те тільки, що український народ, як і кожний інший народ у світі, хоче жити вільним, незалежним життям.

Ми, українські революціонери і повстанці, боремося проти большевицьких гнобителів тому, що вони в колгоспах запряга-

ють жінок до борін, заставляють їх носити на плечах гній на колгоспні поля, засуджують колгоспників до багаторічного ув'язнення за кілька колосків, що їх вони відважують зірвати, щоб рятуватися від голодової смерті, тому, що большевицькі експлуататори цілком грабують колгоспників з продуктів їхньої праці, виплачуючи їм по 200 грамів хліба за трудовень, тому, що вони зіпнули українське колгоспне селянство на дно нужди і страждань. Ми боремося проти большевицьких поневолювачів тому, що український робітник мусить постійно жити на голодному пайку, вистоявати з довжезних чергах за хлібом, жити в нужденних житлових умовах, фізично знесилюватися незвичайно високими нормами виробітку, стахановщиною, дрожати перед жорстокими карами за найменше спізнання до праці. Ми боремося проти большевицьких злочинців тому, що вони в шахти, на рудники, на т. зв. відбудовні роботи загнали жінок, де руйнується їхнє здоров'я, тому, що вони відірвали матерів від їхніх дітей, тому, що десятки тисяч цих, позбавлених опіки, дітей примушені тинятися як безпритульні по базарах, станціях, попід ресторани, жебраючи шматка хліба. Ми боремося проти большевицьких гнобителів тому, що вони примушують українську інтелігенцію виступати проти власного народу, заставляють її кривити душою, опльовувати національні святощі, примушують її фізично працювати здобувати засоби для власного прожитку, не дають їй змоги вільно віддаватися своїй творчій праці.

Чи може український патріот, який бачить і розуміє всю злочинність, увесь бандитизм большевицької політики щодо України, не поклястися боротися проти большевицьких гнобителів до останнього свого віддиху, до останньої краплі своєї крові? Ми, бандерівці, — українські революціонери і повстанці, поклялися не припиняти нашої протибольшевицької боротьби аж до повного визволення України з-під большевицького панування, аж до цілковитого знищення большевицької гнобительської й експлуаторської системи.

ЗА ЩО МИ, УКРАЇНСЬКІ РЕВОЛЮЦІОНЕРИ І ПОВСТАНЦІ, ВЕДЕМО БОРОТЬБУ, ЯКІ НАШІ ПОЛІТИЧНІ І СОЦІАЛЬНІ ЦІЛІ ?

Ми, українські революціонери і повстанці, ведемо боротьбу:

1. За побудову на українських етнографічних землях української незалежної національної держави із справедливим політичним і суспільно-економічним устроєм. До своєї національної незалежності завжди прагнули і прагнуть усі українські патрі-

оти. Ми вважаємо, — і це підтверджується усім дотеперішнім історичним досвідом українського народу, досвідом усіх інших поневолених народів, — що тільки незалежна українська держава забезпечить українському народові найкращі умовини для його всебічного духового і матеріального розвитку, що тільки незалежна українська держава може бути надійною гарантією справді вільного, справді щасливого і заможного життя українського народу. Позбавлений своєї державної самостійности український народ завжди зазнавав дотепер і зазнає сьогодні з боку своїх окупантів тільки національного, політичного і соціального гноблення, тільки економічної експлуатації. Зробити кінець такій своїй незavidній долі український народ може, тільки побудувавши свою незалежну національну державу.

2. За перебудову сьогоднішнього ССРСР на принципі незалежних національних держав усіх советських народів. Така розв'язка є єдиною справді справедливою, справді прогресивною розв'язкою національного питання в ССРСР. Така розв'язка завдасть смертельного удару по великоросійському імперіялізмові — найлютішому ворогові всіх сьогоднішніх советських народів і працюючих мас, грізному ворогові народів усього світу. Ми, поневолені Москвою народи, мусимо розуміти, що доки імперіялісти Москви — білої чи червоної, царської чи большевицької — пануватимуть над народами сьогоднішнього ССРСР, доти вони завжди мріятимуть про панування над світом. Доки володарі Москви плекатимуть такі мрії, доти вони завжди змагатимуть до побудови якомога сильнішої централізованої держави, до встановлення якомога сильнішої влади — до самодержавства, диктатури, доти вони завжди все народно-господарське життя спрямовуватимуть на підготовку загарбницьких воєн, доти вони завжди утримуватимуть міцний і широко розбудований апарат гноблення, велику міцну армію, що в результаті завжди доводитиме також до скріплення суспільно-економічного становища пануючої класи, — з одного боку, та до щораз нового поневолення й експлуатації працюючих мас, — з другого. Отже, перебудова ССРСР на принципі національних держав усіх поневолених народів — це не тільки передумова справжнього національного визволення советських народів, це не тільки найважливіший, найсуттєвіший крок у напрямі знищення великоросійського імперіялізму взагалі, але це також найнеобхідніша передумова справжнього соціального і політичного визволення працюючих мас сьогоднішнього ССРСР, найнеобхідніша передумова встановлення справді справедливого, справді прогресивного політичного і соціального ладу на Сході Європи і в підбольшевицькій Азії.

3. За повне переведення в життя ідеї вільних національних держав усіх народів світу, за усунення з міжнародного життя всякого імперіялізму. Ми, бандерівці, вважаємо, що система вільних національних держав, задовольняючи природні прагнення

всіх народів до незалежного державного життя та забезпечуючи найкращі умовини для всебічного їхнього розвитку, створить також **найкращі передумови для тісної співпраці між народами**. Основною перешкодою міжнародної співпраці сьогодні є **брак взаємного довіря між народами, взаємні підозріння між окремими державами**. Це недовір'я можна усунути тільки шляхом повного здійснення ідеї вільних національних держав усіх народів, тільки відмовившись у національній політиці від усякого імперіялізму.

4. За побудову в незалежній українській державі безкласового суспільства, за справжнє знищення в Україні експлуатації людини людиною, за перемогу ідеї безкласового суспільства серед усіх народів, а зокрема — на території сьогодишнього ССРСР. Основною цього суспільства в незалежній українській державі буде, як про це ми вже говорили, з одного боку, суспільна власність на знаряддя і засоби виробництва, і, з другого боку, — справжня демократія в галузі внутрі політичного устрою. Суспільна власність на знаряддя і засоби виробництва недопустить до творення експлуаторських клас на економічній основі. В протилежність до того, як це сьогодні обстоїть справа в ССРСР, справжня демократія у галузі політичного устрою виключить можливість формування нових паразитарних груп на базі політичних привілеїв.

5. За справжню демократію, проти диктатури і тоталітаризму всіх мастей, за свободу слова, друку, зборів, світогляду, за забезпечення за національними меншостями в Україні всіх національних і громадських прав, проти всесилля поліції, за таку владу в державі, яка найвищим своїм обов'язком уважатиме служіння інтересам народу, а не своїм імперіялістичним плянам.

„Не маючи загарбницьких цілей, поневолених країн і пригноблених народів у своїй державі, народна влада України не витрачатиме часу, енергії та коштів на творення апарату гноблення й експлуатації. Українська народна влада всі економічні ресурси та всю людську енергію спрямує на побудову нового державного порядку, справедливого соціального ладу, на економічне будівництво країни та культурне піднесення народу” (з Програми ОУН).

Детальна програма нашої боротьби викладена в Програмі ОУН, прийнятій III-ім Надзвичайним підпільним З'їздом ОУН, що відбувся в днях 21-25 серпня 1943 р. Ця програма також масово поширена окремою брошурою під заголовком „За що бореться УПА”.

З того, що дотепер ми сказали про нашу ідеологію і політику, якнайвиразніше видно, що наш, **бандерівський, революційний рух ні з фашизмом, ні з гітлеризмом не має нічого спільного**. По своїй найглибшій суті наш рух — народний національно- і соціально-визвольний рух. Нам чужий усякий шовінізм, ми нена-

видимо і поборюємо всякий імперіялізм, ми проти всякої диктатури і тоталітаризму, ми за знищення всякої експлуатації людини людиною, за побудову справді безкласового суспільства. Тільки з неспроможности знайти проти нас якінебудь справжні аргументи большевицькі вороги народу зв'язують нас з фашизмом, закидають нам „агентурність”.

**МИ, БАНДЕРІВЦІ, ЗА РЕВОЛЮЦІЮ В УСЬОМУ СССР,
ЗА ЄДИНИЙ ФРОНТ БОРОТЬБИ
ВСІХ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ І ПРАЦЮЮЧИХ МАС
СОВЕТЬСЬКОГО СОЮЗУ**

До реалізації наших цілей ми змагаємо шляхом розгортання народньої національно і соціально-визвольної революції як в Україні так і серед усіх інших народів СССР. До боротьби разом з нами, до боротьби за повалення большевицького режиму ми кличемо всі поневолені советські народи, працюючі маси всіх національностей СССР.

Большевицьке ярмо однаково тисне як український народ, так і всі інші советські народи. Большевицькі гнобителі однакові вороги як українського, так і всіх інших поневолених советських народів. Визволитися з-під большевицького ярма народи Советського Союзу можуть лише шляхом революційної боротьби проти большевицьких поневолювачів та експлуататорів, шляхом боротьби, що її советські народи вестимуть за перебудову СССР на принципі незалежних національних держав, за справжнє безкласове суспільство, за справжню демократію в галузі внутрі-політичного устрою окремих національних держав, за цілковите усунення з відносин між собою усякого імперіялізму, за якнайтіснішу співпрацю між собою, основану на справжній рівноправності і взаємній повазі до своїх інтересів. Чим швидше народи Советського Союзу зрозуміють необхідність революційної боротьби проти большевицьких гнобителів, чим швидше вони переконаються у правильності наших ідей, тим коротшими будуть їхні страждання — страждання рабів у большевицькій тюрмі народів, тим меншими будуть їхні жертви, що їх вони щоденно примушені складати в результаті терористичної большевицької політики, тим швидше вони зможуть зажити справді вільним, справді щасливим життям.

Ми змагаємо до того, щоб викути єдиний революційний проти-большевицький фронт народів України, Білорусії, Прибалтики, Кавказу, Середньої Азії, Сибіру, народів країн Південно-Східної

і Центральної Європи, в останній війні фактично окупованих більшовиками. Революційні, прогресивні елементи народів України, Білорусії, Прибалтики, Кавказу та деяких народів Південно-Східної Європи вже сьогодні об'єдналися для спільної протибільшовицької боротьби на пропагованій нами політичній платформі в Антибільшовицький Блок Народів (АБН). На еміграції вже діють окремі керівні органи АБН. Услід за цим мусить прийти до розбудови активного революційного протибільшовицького фронту і всередині СРСР та в новоокупованих ним країнах. Це буде величезний крок уперед на шляху повалення більшовицької тюрми народів, на шляху до визволення всіх поневолених більшовиками народів.

До боротьби проти кремлівських поневолювачів та експлуаторів ми кличемо також російський народ. Російські народні маси зазнають з боку кремлівських заправил такого самого політичного і соціального гноблення, як і неросійські народи. В 1917 р., разом з усіма іншими народами Росії, російський народ піднявся на революційну боротьбу проти царського самодержавства, проти поміщиків і капіталістів в ім'я справжньої політичної свободи, в ім'я справжньої рівності і справедливості, в ім'я справжнього знищення в Росії всякої політичної та соціальної реакції. Того всього російський народ не досягнув. Більшовицькі узурпатори насильно вирвали з рук російського народу владу і, прикриваючись революційними фразами, встановили на території колишньої Росії нову різновидність самодержавства, побудували нову експлуаторську соціальну систему. Не мав політичної свободи російський народ у царській самодержавній Росії, не має він її сьогодні і в більшовицькому, диктаторському СРСР. У царській Росії російські працюючі маси експлуатовались поміщиками і капіталістами, а тепер вони експлуатуються більшовицькими вельможами. Своїх ідей політичної і соціальної волі російський народ ще не здійснив. Ці ідеї чекають на організовану армію нових борців з-поміж російського народу. До російських народних мас, гноблених й експлуатованих колись царизмом, а тепер більшовицькою клікою, до російських народних мас, які мають відвагу і знаходять у собі силу підніматися на революційну боротьбу проти своїх гнобителів, до російських народних мас, які відкидають і ненавидять усякий імперіалізм, — ми, українські революціонери і повстанці, плекаємо тільки щирі симпатії. Ми з найбільшою радістю повітаємо російський народ на фронті революційної боротьби за повалення більшовицької гнобительської й експлуаторської системи.

ЯК МИ ДИВИМОСЯ НА НАСТУПНУ ВІЙНУ ?

На війну між СССР і його противниками ми розраховуємо як на допоміжний момент у нашій боротьбі, як на ту сприятливу обставину, яка полегшить нам визволитися власними силами. Ми завжди ставили і ставимо сьогодні на сили українського народу, на сили всіх поневолених народів Советського Союзу.

ЯКІ БЕЗПОСЕРЕДНІ ЗАВДАННЯ НАШОЇ БОРОТЬБИ СЬОГОДНІ ?

На теперішньому етапі нашої боротьби наші безпосередні завдання такі: 1) включати до активної, революційної протибольшевицької боротьби ще не включену дотепер частину українського народу; 2) шляхом революційної пропаганди освідомляти народні маси СССР усіх національностей у тому, що таке більшовизм на ділі, розкривати всю антинародність большевицької системи, вказувати, в який спосіб народи Советського Союзу можуть визволитися з-під большевицького ярма; 3) стимулювати виникнення організованої активної протибольшевицької боротьби в усьому СССР.

ЧОМУ МИ МУСИМО ВЕСТИ НАШУ БОРОТЬБУ МЕТОДОМ ЗБРОЙНОГО ПІДПІЛЛЯ ?

У терористичних умовах Советського Союзу ми не маємо змоги вести нашу визвольну боротьбу в жодний інший спосіб, як тільки в формі збройного підпілля. Саме тому ми сьогодні примушені сидіти в лісах, у підземних кривках. Для боротьби з мвд і мвб ми носимо зброю. Такі форми боротьби накинув нам ворог. Зрозуміло, що такі форми політичної боротьби — незвичайно важкі. Оскільки, однак, в умовах Советського Союзу такі форми боротьби — єдино можливі форми протирежимної політичної боротьби взагалі, ми й надалі будемо боротися так, як ми боролися дотепер. Така тактика єдино правильна і для всіх інших поневолених большевиками народів.

Передумовою виникнення масової революційної протибольшевицької боротьби в СССР ми вважаємо виховання революційної

свідомості і протибольшевицької політичної активності понево-
лених народів і працюючих мас Советського Союзу. До цього ви-
ховання ми змагаємо як шляхом революційної пропаганди, так
і шляхом безпосередньої активної революційної боротьби аван-
гарду революції — революційних організацій і включування в цю
боротьбу советських народних мас.

ЯКУ БЕЗПОСЕРЕДНЮ МЕТУ МАЮТЬ НАШІ ЗБРОЙНІ І САБОТАЖЕВІ ДІЇ ?

Наші збройні дії, акти саботажу своєю безпосередньою метою
мають не дозволити большевицьким загарбникам міцно закріпи-
тися на окупованих ними українських землях, не дозволити їм
безкарно тероризувати і грабувати український народ, природні
багатства української землі, боронити перед терором мвд і мgb
український патріотичний елемент, зривати спроби мвд і мgb роз-
будувати агентуру, не допустити до розбудови большевицьких,
ворожих українському народові, організацій (молодіжних, куль-
турних), знищувати особливо активних большевицьких вислуж-
ників, боронити перед наступом мвд і мgb нашу підпільну орга-
нізацію.

МИ, УКРАЇНСЬКІ РЕВОЛЮЦІОНЕРИ І ПОВСТАНЦІ, НЕ БОРЕМОСЯ ПРОТИ СОВЕТСЬКИХ ПРАЦЮЮЧИХ МАС

У нашій боротьбі ми, бандерівці, виступаємо тільки проти
большевицьких імперіалістів, тобто проти партійної верхівки та
всіх тих елементів, незалежно від їхнього соціального і націо-
нального походження, які цій верхівці вірно служать. Це підла
брехня, що ми стріляємо всіх советських людей без розбору. **Про-
ти советських народних мас ми не боремося.** Про це можуть по-
свідчити тисячі советських людей — советських колгоспників, ро-
бітників та інтелігентів, з якими ми зустрічалися, розмовляли,
яким ми передавали нашу літературу. Про це можуть посвідчи-
ти тисячі голодуючих, яким ми допомагали, чим тільки могли.
Ми знищуємо тільки керівних представників партії, мвд і мgb та
всі ті вислужницькі, продажні елементи, які активно виступа-
ють проти нашого руху і вороже відносяться до українського на-
роду.

ЯК МИ, БАНДЕРІВЦІ, ДИВИМОСЯ НА ПЕРСПЕКТИВИ НАШОЇ БОРОТЬБИ ?

Ми знаємо, що нас у нашій боротьбі чекають величезні труднощі. Ми дуже добре здаємо собі справу з того, що поки що наші сили — малі, а сили ворога великі. Краще, як будьхто інший, ми також свідомі того, як важко вести революційну боротьбу в умовах большевицької, емведівської системи. Та ми віримо в справедливість нашої справи і в народ. Ця віра завжди була основним джерелом нашої сили дотепер і буде ним у майбутньому. Ми боремося за найрідніші інтереси як українського, так і всіх інших народів Советського Союзу. Як увесь український, так і всі інші советські народи не можуть тому не піти за нами. Сьогодні йде активно за нами значна частина України. Сьогодні по нашому боці симпатії майже всього поневоленого українського народу, значної частини, вірно поінформованої про нас, працюючих мас усього Советського Союзу. Завтра активно включиться в нашу боротьбу решта України. Завтра стануть на наш шлях усі народи Советського Союзу. Як в умовах большевицької реакції всередині СРСР і в новозагарбаних ним країнах Південно-Східної і Центральної Європи, та і на тлі нездорових відносин Заходу ми, бандерівці, і з погляду цілей нашої боротьби, і з погляду її моральних основ — репрезентуємо найглибші, вічноживі, здорові прагнення народів і працюючих мас до політичного і соціального поступу, до прогресу. Сили поступу, сили прогресу завжди здобувають перемогу над силами реакції. Такий закон суспільного розвитку. У нашій боротьбі з большевицькою реакцією остаточна перемога буде за нами, бандерівцями. Уже сьогодні в УПА, в революційному підпіллі крім українців, борються також представники інших національностей: росіяни, татари, білоруси, грузини. У недалекому майбутньому — ми віримо в це — разом з нами, на своїх національних територіях боротимуться тисячі загони революціонерів усіх національностей СРСР.

До оптимізму щодо нашого майбутнього дає нам основу також та обставина, що досьогодні, тобто вже впродовж шести років, большевицьким поневолювачам не вдалося нас знищити, розбити нашу підпільну організацію. Супроти високої ідейності, супроти майстерності конспірації, супроти нашого масового героїзму і завзяття стає безсильним навіть мвд і мґб. Витримавши в нашій боротьбі дотепер, ми витримаємо і в дальшому. Для нас були найгірші перші бої з мвд і мґб. Сьогодні, коли ці бої вже за нами, ми з вірою дивимосся у майбутнє. Маючи потрібний нам досвід боротьби в умовах большевицького режиму, в умовах емведівської системи, загартовані дотеперішніми боями, загіріті тими симпатіями, що їх ми зустрічаємо скрізь, де тільки появимося, серед усіх народів, поневолених большевиками, міцні тією підтримкою, що її нам

жертвенно дають українські народні маси, — ми відважно маршуємо вперед, до нашої мети — до повалення большевицького панування в ССРСР, до побудови незалежної Української Держави, до визволення народів і працюючих мас усього ССРСР.

НАШ СТИЛЬ БОРОТЬБИ

Для нас, бандерівців, характерний окремий, високогероїчний стиль революційної боротьби. В його основі лежить нечувано висока, прямо безприкладна, ідейність учасників нашого руху, наш глибокий патріотизм. Ми не визнаємо ні полону, ні капітуляції перед ворогом. Українські революціонери і повстанці в своїй основній масі не здаються живими в руки ворога: у безвихідному становищі стріляються останніми власними кулями або розриваються останніми власними гранатами. Ми не визнаємо іншого життя, крім життя для активної боротьби за наші високі революційні ідеали. Нашої боротьби ми не припинимо доти, доки житиме хоч би один революціонер. Нас не лякають навіть найважчі труднощі і небезпеки, навіть найважчі перешкоди. Нас не заломлює ні смерть наших друзів, ні хвилині невдачі в нашій боротьбі. В ім'я перемоги наших ідей ми добровільно підпорядковуємося залізній дисципліні, що панує в наших рядах.

МИ, УКРАЇНСЬКІ РЕВОЛЮЦІОНЕРИ І ПОВСТАНЦІ, ПРОДОВЖУЄМО НАЙКРАЩІ ВИЗВОЛЬНІ ТРАДИЦІЇ ЯК УКРАЇНСЬКОГО, ТАК І ВСІХ ІНШИХ НАРОДІВ ССРСР

Борючись за національну і соціальну волю українського народу, за державну незалежність України, ми, українські революціонери і повстанці, продовжуємо діло таких великих борців за визволення України в нашій історії, як Хмельницький, Мазепа, Петлюра, продовжуємо традиції таких визвольних організацій в Україні з періоду після 1920 р., як Братство Українських Державників (БУД), Союз Визволення України (СВУ), боремося за здійснення мрій та ідеалів таких великих українців, як Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка.

Змагаючи до побудови справедливого прогресивного політичного і соціального ладу на території всього ССРСР, до визволення з-під

національного і соціального большевицького ярма всіх народів Советського Союзу, ми, бандерівці, продовжуємо традиції визвольної боротьби всіх поневолених царизмом народів, продовжуємо діло всієї тієї частини революціонерів Росії з-перед 1917 р., яка справді хотіла покласти кінець національному і соціальному рабству в Росії, яка справді хотіла здобути для народних мас Росії політичну волю і соціальну справедливість.

Ось хто такі ми, бандерівці, та за що ми боремося.

Колись на насмішки царських вислужників, що ніби „гайдамаки — не воїны, разбойники, воры пятно в нашей истории”, — великий Шевченко відповів: „Брешеш людоморе! За святую правду, волю розбійник не стане! Не розкує закований у ваші кайдани народ темний; не заріже лукавого сина; не розірве живе серце за свою Вкраїну” (Холодний Яр). Ці слова Великого Пророка України хай будуть і сьогоднішньою нашою відповіддю усім тим, які, обдурені большевицькою пропагандою, ще й сьогодні дивляться на нас, як на „бандитів”.

*

**

*

Від шести років з України на весь Советський Союз лунають постріли. Від шести років територія Західної України — невеличка частина величезного Советського Союзу — є полем незвичайно завзятих, героїчних боїв.

Хай знає кожна советська людина, хай знає кожний советський колгоспник, робітник і інтелігент: тут в Україні, уперше в історії усталізованого СССР загорілося вогнище революційної визвольної боротьби за повалення большевицько-експлуататорського режиму, за побудову на території сьогоднішнього СССР справді справедливого політичного і соціального ладу. Тут уперше в історії усталізованого СССР кількадесят тисяч українських патріотів — синів працюючого народу українського поклялися радше згинуть, ніж покійно терпіти большевицькі знущання, ніж погодитися із злочинною з національного і соціального погляду політикою большевицьких бандитів.

Ми, бандерівці, боремося і вмираємо з думкою про майбутню волю і щасливе життя українського народу, з думкою про майбутню волю і щасливе життя усіх советських народів!

Ми, бандерівці, боремося і вмираємо з вірою, що за нами, тисячами, підуть мільйони нових борців з усієї України, з усього Советського Союзу, і що наша боротьба, — боротьба за волю народів і людини — вкінці закінчиться перемогою над большевицькою реакцією.

Ми, бандерівці, боремося і вмираємо з почуттям гордості за те, що в чорні дні большевицької реакції нам першим приходится промощувати шлях до волі як для всього українського народу,

так і для народів та працюючих мас усього Советського Союзу, за те, що історія судила нам першим започаткувати нову добу для Сходу Європи і підбольшевицької Азії — добу їх справжнього національного і соціального визволення. Ми щиро співчуваємо всім тим советським матерям і батькам, ні в чому невинні сини яких, опинившись на фронті боротьби проти нас проти власної волі, впали у боротьбі з нами. В тому винувате мвд. Воно гнало їх проти нас силою. **Вони — жертви емведівського терору.**

З наших революційних окопів, відбиваючи скажені емведівські атаки, серед трупів наших упавших друзів, цілі скривавлені, але невгнуті, сьогодні, з початком сьомого року нашої визвольної протибольшевицької боротьби ми ще вище піднімаємо наш революційний прапор.

Народи Советського Союзу! Советські працюючі маси! Дивіться на цей прапор! Дивіться і читайте:

МИ ЗА ВОЛЮ НАРОДІВ І ЛЮДИНИ!

МИ ЗА ВИЗВОЛЕННЯ З-ПІД БОЛЬШЕВИЦЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО, ПОЛІТИЧНОГО І СОЦІАЛЬНОГО ЯРМА ВСІХ НАРОДІВ І ПРАЦЮЮЧИХ МАС СОВЕТСЬКОГО СОЮЗУ!

ГЕТЬ БОЛЬШЕВИЦЬКУ ГНОБИТЕЛЬСЬКУ Й ЕКСПЛУАТАТОРСЬКУ СИСТЕМУ!

До боротьби під цим прапором, до боротьби разом з нами ми кличемо всіх, кого лише гнітить ярмо большевицьких поневолювачів та експлуататорів, усіх, хто лише має силу та відвагу боротися.

Годі довше терпіти большевицькі знущання та насильства! Це ганьба для людини покірно зносити ярмо і батіг!

Годі довше бути тільки німими рабами! Годі довше тільки таємно в собі здушувати свій гнів і ненависть проти большевицько-поневолювачів та експлуататорів!

Піднімайтеся на революційну боротьбу проти кремлівських ких гнобителів!

Українці із східних областей! Ми, українські революціонери і повстанці — борці за волю і незалежність України, кличемо Вас: ширше вклучайтеся у визвольну революційну боротьбу проти большевицького ярма! Боротьба за волю і незалежність українського народу — священний обов'язок кожного сина України!

Поневолені народи Советського Союзу! Білоруси, грузини, вірмени, азербайджанці, литовці, лотиші, естонці, карелофіни, узбеки, казахи, таджики, киргизи, туркмени, татари, молдавани, калмики, башкири! Піднімайтеся на національно- і соціально-визвольну боротьбу проти большевицьких гнобителів за перебудову

СССР на принципі незалежних національних держав усіх советських народів!

Росіяни! Боріться за повалення большевицької диктатури, за знищення большевицької експлуататорської системи — за демократичну Росію, за справжню соціальну рівність і справедливість!

Советські робітники, колгоспники, інтелігенти! Советське ярмо стає щораз важче. Нужді, злидням немає кінця. Немає кінця терорів, переслідуванням. Годі довше покійно терпіти! Піднімайте революційну боротьбу за своє політичне і соціальне визволення!

Хай живе визвольна боротьба українського народу за українську незалежну національну державу!

Хай живуть ОУН і УПА — бойовий авангард українського народу в його боротьбі за національну і соціальну волю!

Хай живе Степан Бандера — Керівник українського визвольно-революційного руху, щирий друг усіх народів і працюючих мас Советського Союзу!

Хай живе генерал Тарас Чупринка — Головний Командир УПА, безстрашний борець за волю українського і всіх інших народів СССР!

Хай живе національно- і соціально-визвольна революційна боротьба всіх поневолених народів СССР!

Хай живе революційна боротьба працюючих мас СССР за соціальну рівність і справедливість, за справжнє безкласове суспільство!

Смерть Сталіну і його кліці — найлютішим ворогам народів і працюючих мас Советського Союзу!

— О —

„На крові тих, що впали на полі бою в обороні рідних хат, сімей і населення, в наступі на гестапівські й енкаведівські гнізда й загони, в індивідуальному двобою в час конспіративної підпільної роботи, на крові тих, що замучені по тюрмах і таборах, виросла безсмертна легенда воюючої нації, що вогненним смолоскипом горить у серцях і душах народу й освічує шлях у майбутнє. Україна живе й бореться та силою здобуває перемогу. Хай же вічна слава буде впадшим героям, що склали своє життя на жертвінику нації!”

(З Деклярації Проводу ОУН)

„Ліпше умерти в боротьбі, ніж умирати як покірний раб, не боронячись, цілуючи ноги того, хто визискує, хто глузує й погорджує, хто катує тебе!”

(Микола Міхновський)

„П'ятирічна героїчна боротьба УПА і визвольно-революційного підпілля — це найбільш героїчна боротьба в історії України...”

(Генерал Тарас Чупринка)

Головний К-р УПА

В. Самійленко.

ЧИ ВАМ ВІДОМО, ХТО ТО Є ПОВСТАНЦІ?

XIV

Чи вам відомо, хто то є постанці?
Це ті, що їм немає вороття
До рідних хат; десь у рові, в землянці
Чи під кущем їх місце для життя.
Ні вдень, ні вніч, ні ввечері, ні вранці
Нема для їх долі забуття,
Бо в домах їх — замість осель руїна,
Й розстріл рідні до п'ятого коліна.

XV

Жадоба помсти за свій тихий рай
Сплюндрований у їх гартує дух;
До боротьби їх кличе рідний край,
І кожний з них той поклик любо слуха.
Нехай і мало їх, борців, нехай
Покірно інші ждуть, як віл обуха,
Від ката смерти, тільки не вони:
Не страшно їм нерівної війни.

(З „Геї”)

Василенко — Волош.

...Наша правда свята, вона сонцем горить
Нам на наших повстанських знаменах,
Лиш для неї клялися до смерти ми жити
І з шляхів цих ніколи не звернем!
Ще відплатим катам, ще по рідних степах
Із піснями пройдем бойовими!
Не розбійники ми, хоч живем по лісах
Ми повстанці — сини України!

ЗАПОВІДІ ПІДПІЛЬНОЇ ГАЗЕТИ

Я Твій довірений приятель, що в умовах жорстокої сталінсько-большевицької дійсності приходжу Тобі сказати слово правди, розповісти про Україну, порадити, що маєш робити і як боротися за кращу долю. Не лякайся мене, бо про Тебе я нікому не скажу, але пам'ятай:

- за видання і за кольпортаж мене Твої товариші-друзі кладуть свої голови і тому бережи мене як зіницю ока;
- обережно мене читай — в полі, або в кімнаті, при замкнених дверях і вікнах, тихо чи шепотом, щоб ворог не бачив і дурень не чув;
- читай скоро і другому передай бо на мене ждуть тисячі таких як Ти і тому злочином є тримати мене;
- з хати до хати з рук до рук;
- передавай мене лише тим, до яких маєш довір'я і які, як і Ти після прочитання передадуть мене далі;
- знищити мене можна лише тоді, коли ворог наступає, а заховати мене вже нема часу; інакше шануй мене, бо я йду будити народ до великого революційного діла — будувати Українську Самостійну Соборну Державу.

**ДО ЦЬОГО ЧАСУ ПЕРЕВИДАНО НА ЧУЖИНІ ТАКІ
ПЕРЕДРУКИ ПІДПІЛЬНИХ КРАЙОВИХ ВИДАНЬ:**

1. **П. Новина: Вовки**, фрагменти з хроніки відділу УПА «Вовки», (з ілюстр.) 8°, ст. 64, ціна: 1- НМ; 0,25 дол; 0:1:6 анг. ф.
2. **Осередок пропаганди і інформації** при Проводі ОУН, випуск Ч. 1. травень 1948, ст. 16, ціна: 0,30 НМ; 0,10 дол; 0:0:8 анг. ф.
3. **Полтава П.: Чому повстання 1648. р. було переможне.** 16°, ст. 48, ціна: 0,30 НМ; 0,10 дол; 0:0:8 анг. ф.
4. **Бусел Я. (Київський): Советський патріотизм**, 16°, ст. 48, ціна: 0,30 НМ; 0,10 дол; 0:0:8 анг. ф.
5. **У боротьбі за волю — Під бойовими прапорами УПА**, ілюстрований збірник, 8°, ст. 192, ціна: 3,50 НМ; 0,95 дол; 0:6:0 анг. ф.
6. **На чатах**, журнал для молоді, Видає Крайовий Осередок Пропаганди ОУН, 8°, ст. 58, ціна: 0,40 НМ; 0,19 дол; 0:0:9 анг. ф.
7. **На зміну**, журнал для молоді, Видає Крайовий Осередок Пропаганди ОУН, 8°, ст. 24, ціна: 0,30 НМ; 0,10 дол; 0:0:8 анг. ф.
8. **Мох Р.: Перспективи нашої боротьби**, 16°, ст. 30, ціна: 0,30 НМ; 0,10 дол; 0:0:8 анг. ф.
9. **Орленко О.: Шевченко проти Москви** 16°, ст. 36, ціна: 0,30 НМ; 0,10 дол; 0:0:8 анг. ф.
10. **Історія революційної боротьби на ЗУЗ по змаганнях 1920 рр.** 16°, ст. 40, ціна: 0,30 НМ; 0,10 дол; 0:0:8 анг. ф.
11. **Літопис УПА**, одноднівка ВО «Буг», 8°, ст. 48, ціна: 0,50 НМ; 0,15 дол; 0:1:0 анг. ф.
12. **Ідея і чин Ч. 10.** за 1936. р. Вид. Провід ОУН, 8°, ст. 64, ціна: 1- НМ; 0,30 дол; 0:1:10 анг. ф.
13. **Календарець українського революціонера на 1951. р.**, 16°, ст. 48, ціна: 0,40 НМ; 0,10 дол; 0:0:9 анг. ф.
14. **Кужіль У.: Большевики і національне питання**, 16°, ст. 20, ціна: 0,30 НМ; 0,10 дол; 0:0:8 анг. ф.

Оригінал видалий друком на 36 сторінок у форматі: 138x200 мм.

Передруковано в кооперативній друкарні «Ціцеров»,
Мюнхен, Дахауерштр. 9/II.